

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

RADEK HOLUB

FRANTIŠEK NĚMEC

EXPRES NA ZÁPAD

REŽIE
PETR
SLAVÍK

CORMAC
McCARTHY

PŘEKŁAD
PETR
FANTYS

Světová premiéra hry THE SUNSET LIMITED se uskutečnila
ve Steppenwolf Theatre Company, Chicago, IL;
umělecký ředitel Martha Lavey a výkonný ředitel David Hawkanson.

EXPRES NA ZÁPAD

CORMAC McCARTHY

Režie

Petr Slavík

Překlad

Petr Fantys

Bílý

František Němec

Černý

Radek Holub

Scéna a kostýmy

Petr Slavík

Asistentka režie

Marie Krbová

Hudba

Miki Jelínek

Zvuk a světla

Tomáš Dvořan, Radek Svoboda,
David Zelinka

Garderoba a rekvizity

Silvie Janáková, Lucie Mrvíková

Premiéra 10. listopadu 2015 v DIVADLE UNGELT.

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje
Aura-Pont s.r.o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4

Květiny dodává firma
Metamorphosis, s.r.o.

Inscenace vznikla také zásluhou grantu,
který Divadlu Ungelt udělilo
Hlavní město Praha

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl & Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z.s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

Vážení diváci,

Cormac McCarthy je výsostný autor a Expres na západ
výsostný filozofický kousek vyžadující Vaši napjatou
pozornost, zvědavou mysl a tlukoucí srdce...

Petr Slavík je zkušený režisér a František Němec
a Radek Holub jsou výteční herci...

Vítám Vás v hledišti.

Milan Hein

umělecký ředitel Divadla Ungelt

Cormac McCarthy

Současný a dnes již kultovní americký spisovatel, nositel Pulitzerovy ceny Cormac McCarthy (1933) patří k těm literátům, kteří se téměř výhradně zaměřují na románovou tvorbu. Ve své posedlosti fenoménem románu je tak rigorózní, že když se ho redaktor newyorského deníku **Wall Street Journal** zeptal na vztah ke kratším textům, odpověděl jednoznačně: „Povídky mě vůbec nezajímají. Pokud vám proces psaní nezabere léta života a nedovede vás málem k sebevraždě, nemá podle mého moc cenu se tím zabývat.“ O dramatu však v tomto rozhovoru, jenž je jedním z mála, které uzavřený autor médiím poskytl, nepadlo ani slovo. Můžeme se proto jen domýšlet, jakého postavení se v autorových úvahách těší dramatická forma.

Bezpochyby ji vnímá shovívavěji než povídky. Během studia svobodných umění na University of Tennessee napsal na konci padesátých let pro školní časopis hned dva krátké texty (**A Drowning Incident** a **Wake for Susan**), a přestože za ně získal uznání (Ingram-Merrill Award), byly to poslední povídky, které publikoval. Počet jeho dramatických děl je sice také zanedbatelný, ale na rozdíl od povídkové tvorby si dramatickou formou láme hlavu kontinuálně po celý život.

Coby scénárista debutoval poněkud vynuceně, neboť v roce 1974 podlehl naléhání nezávislého režiséra a producenta Richarda Pearce, který McCarthyho požádal o napsání jedné epizody do televizní dramatické série **Visions**. Stejně jako u svých pozdějších románů i tentokrát námět z prostředí dělnické rodiny v období po občanské válce probádal vskutku zevrubně – odjel do Jižní Karolíny, kde několik měsíců sbíral příslušný materiál. Scénář s názvem **The Gardener's Son (Zahradníkův syn)** předal režisérovi o dva roky později. Pearcův snímek se dočkal četných festivalových úspěchů, které korunovala nominace na televizní cenu Emmy. Knižní vydání na sebe sice nechalo dlouho čekat (1996), ale tragický mezigenerační příběh, v jehož středu – pro McCarthyho typicky – je otec se synem, a z něhož jako hlavní téma vychází zoufalství nad tím, že nikdy nemůžeme skutečně poznat lidskou bytost, se rázem emancipoval od svého filmového pojetí a začal si dělat jistě oprávněné (avšak stále neuspokojené) nároky na jevištní ztvárnění.

Po dokončení **Zahradníkovy syna** McCarthy dramatickou tvorbu na zhruba osmnáct let opustil. V té době měl na kontě již tři romány (po debutu **Strážce sadu** z roku 1965 vydal ještě **Vnější temnotu** a **Dítě Boží**), a přestože každý z nich kritika přijala víceméně pochvalně, McCarthy byl zatím jen jeden z nadějných prozaiků čerpajících z jižanské tradice Williama Faulknera. Veškeré své tvůrčí pnutí nyní zaměřil na epiku. A vyplatilo se, neboť právě v této životní etapě vznikla tři jeho největší díla. Mnohohrstevnatý částečně autobiografický román **Suttree** (1979) psal celých dvacet let a dnes se považuje za nejnáročnější a zároveň nejlepší plod literárního génia. Ve slávě mu však konkuruje historický a velmi brutální román z roku 1984 **Krvavý poledník aneb Večerní červánky na západě** tvrdě popisující řádění gangu na texasko-mexických hranicích. 125 spisovatelů, kritiků a editorů z nejrůznějších zemí zvolilo toto McCarthyho opus magnum třetí nejlepší americkou knihou za posledních 25 let (více hlasů získala jen Toni Morrison a Don DeLillo). Přijetí **Suttree** a **Poledníku** v době vydání však nebylo jednoznačně kladné jako dnes a kolem tenkrát ještě ne zcela známého autora se rozvířila debata řešící, zda je génius nebo šílenec. Spor po sedmi letech

ve velkém stylu utnulo vydání prvního dílu **Hraniční trilogie: Všichni krásní koně** (1992). Během šesti měsíců se prodalo neuvěřitelných 190 000 vázaných výtisků a McCarthy se stal literární hvězdou. Pochopitelně někteří z těch, co milovali krutého, temného a experimentálního McCarthyho, jakého znali z **Krvavého Poledníku** a **Suttree**, nařikali nad tím, že se jejich idol zaprodal, a že westernový příběh o putování mladých lidí za dospělosti zavání dokonce až – světe div se – romantikou. Podezírat však McCarthyho ze snahy zalíbit se by bylo hloupé – náhlý masový zájem o jeho osobu ho děsil. Za vydělané peníze proto koupil dodávku a odcestoval.

Tehdy znovuobjevil svůj první dramatický pokus ze sedmdesátých let, kdy se coby rozkukávající se třicátník žijící ve Washingtonu D.C. rozhodl napsat hru pro místní Národní divadlo. Pětiaktová tragédie **The Stonemason (Kameník)** zachycuje tři roky života starobylé patriarchální rodiny kameníků očima třiceti dvouletého černošského muže Bena Telfaira. Ben ukončuje studium vysoké školy a vrací se domů, aby pokračoval v rodinné kamenické tradici. Ideální představy o budoucnosti naruší vnější okolnosti jako otcova zadluženost vedoucí až k sebevraždě a zhrzená opuštěná sestra, která se není schopna postarat o svého patnáctiletého syna. Z Benova synovce se stává na drogách závislý zločinec, který utíká z domu, aby se tam za tři roky vrátil zemřít. Ben je v struktuře hry využíván jednak jako dramatická osoba, které se postupně hroutí sen o šťastném životě a jednak jako vypravěč, který příběh komentuje, glosuje a hodnotí. Výsledné drama vydané

roku 1995 svým nejasným rozkročením mezi literaturou a divadlem je přinejmenším rozpačité a nebylo – až na jedno zkrácené uvedení – nikdy hráno.

V roce 1998 po vydání posledního dílu **Hraniční trilogie (Města na planině)** se McCarthy již potřetí oženil a přesídlil do Nového Mexika, kde dodnes žije a působí v akademické komunitě v Santa Fe. Jeho nová manželka mu rok po svatbě porodila syna Johna (jednoho syna narozeného roku 1962 má už se svou první ženou). Mladícký potomek sehrál velmi zásadní roli v McCarthyho prozatím posledním díle o otci a synovi, kteří putují v postapokalyptickém chaosu směrem k vysněné spáse.

Cesta (2006) získala Pulitzerovu cenu a po všech stránkách zastínila jeho předchozí román, který vyšel o rok dříve, a který se proslavil především díky oscarovému filmu bratří Coenů – **Tahle země není pro starý** (2005).

Nově pociťované otcovství do určité míry proměnilo McCarthyho styl, v němž kombinuje citlivost **Krásných koní** s nemilosrdnou krutostí **Poledníku**. Stylový přerod (ačkoli ne veletič) přinesl McCarthymu novou a zase o dost větší skupinu čtenářů. Literární superstar známou i mimo okruh vzdělaného čtenářstva se však stal až ve chvíli, kdy Oprah Winfreyová zařadila **Cestu** do svého Knižního klubu, a kdy s doposud nepřístupným autorem udělala exkluzivní televizní interview. Fanoušci z dob jeho krvavých začátků zírali s otevřenou pusou na svého idola, jak v nejpopulárnější americké talk show rozebírá své otcovství, těžké literární začátky, způsob psaní či neochotu stýkat se se spisovatelem a velkou vůli stýkat se s vědci.

Ve stejném roce, kdy vyšla **Cesta** bylo poprvé uvedeno (a posléze i vydáno) McCarthyho vrcholné drama – **Expres na západ (The Sunset Limited)**. Hru nastudoval prestižní chicagský soubor Steppenwolf Theatre Company a pro příznivce Cormaca McCarthyho to bylo zjevení, blesk z čistého nebe. Z vyjádření režiséra inscenace Sheldona Patinkina se lze prý domnívat, že McCarthy začal pracovat na hře již v roce 2004, a přestože je z jejího podtitulu „román v dramatické formě“ znát jistý autorův ostych k dramatickému umění, je **Expres na západ** jeho jednoznačně nejlepší a vlastně zatím i poslední hrou (nepočítáme-li scénář z roku 2013 pro ne příliš vydařený film Ridleyho Scotta **Konzultant**).

Expres v sobě obsahuje většinu témat, která McCarthy zkoumá ve svých románech a především v **Cestě**, s níž ho pojí stejná doba vzniku a stejný výchozí problém – víra. Ne náhodou mnozí recenzenti analyzují **Cestu** a potažmo i **Expres** pomocí křesťanské terminologie, přičemž se odvolávají na literátovu římskokatolickou výchovu (absolvoval katolickou střední školu v Tennessee). V kontextu dalších jeho děl se nemůžeme ubránit dojmu, že **Expres** zachycuje jeho vlastní vnitřní náboženský konflikt, jeho vlastní rozporuplnou inklinaci k Bohu i k Nicotě. Boha není schopný bez výhrad a plně popřít, a ani bez výhrad a plně obhájit. Michal Svěrák ve své vynikající, zasvěcené a přitom velmi čtivé monografii o Cormacu McCarthym **Svět v hrsti prachu**

(Argo, 2011) k tomu píše: „...hlavní postavy často přijímají roli ‚trpítelekého světce‘, oddaně usilujícího o osvobození svých druhů z pout duchovního i fyzického otroctví. Všechny tyto ušlechtilé snahy jsou však současně jakoby trestány místy až obludným, záhadným a nepoznatelným (zdánlivě nepřítomným) Bohem, jenž se sám zdá být otrokem osudu, Bohem zapleteným do nekonečné sítě příčin a následků.“

Jednou (jedinou?) z možností, jak se z tohoto existenčního kolotoče vymanit je skočit pod vlak. V originálu se hra **Expres na západ** jmenuje stejně jako proslulý jižanský rychlík jedoucí z východního pobřeží (New Orleans) na západní (Los Angeles) – **The Sunset Limited**. Městem, v němž se hra děje („místnost činžáku v newyorském černošském ghettu“) však vlak vůbec neprojíždí. Čekání na expres Sunset Limited si v ničem nezadá s čekáním na Godota a tento Godot pak může symbolizovat neexistenci východiska, touhu po úniku na „lepší“ západ nebo prostě jen marnost všech představ, tužeb a snah.

Je zřejmé, že McCarthy zvolil rychlý, silný a především pohybující se objekt jako ústřední metaforu hry. Rozvíjí tím své obsesivní téma, které nalézáme v každém jeho románu, a které svým posledním dílem explicitně pojmenoval – cesta. Ponechme však stranou, jak často v McCarthyho románech putují postavy na západ (případně na jih) a povšimněme si, že v této konkrétní hře už postavy nejsou schopny cestovat, neboť jedna z nich považuje jakoukoli cestu za marnou a druhá se považuje spíše za průvodce, než za cestujícího. Jsou proto v konečném důsledku přísně statické. Fungují tak jako znak protikladných principů (nevzdělanost-vzdělanost, chudoba-bohatství, víra-ateismus, mozek-srdce atd.), kdy autorem předepsaná barva kůže je jen tím nejmarginálnějším rozdílem odkazujícím spíš k šachové partii, než k rase. Základní dialektiku McCarthy v mistrovsky rozvíjeném dialogu dál rozpracovává ve složité a přesto procitěné a tedy autentické filozofické konstrukty. Tím vším překvapivým způsobem vybočil z amerického dramatického mainstreamu, který je

odchovaný psychologickým realismem Eugena O'Neillů a Tennesseeho Williamse, a který se z těchto vlivů není do dnešních dnů schopen vymanit.

McCarthyho se, ať už vědomě či ne, podařilo přispět – a to velmi razantně – do diskuze o podobě moderní (či postmoderní) tragédie. Zatímco v antické tragédii vytváří dramatický konflikt vnější tlak událostí (chcete-li osud a tedy Bohové) spolu s polis (městskou společností, chórem), v **Expresu** vnější dramatický konflikt neexistuje, stejně jako neexistuje žádná pro postavy relevantní polis. Napětí neudrží základní dramatická situace (Černý zabraňuje Bílému v odchodu), ale udržuje ho neustále verbalizovaná nesmiřitelnost dvou životních postojů, kdy jsou postavy o své pravdě natolik přesvědčeny, že popřít ji by znamenalo zničit vlastní integritu. Naděje na ústup toho druhého je právě proto minimální. Konflikt však nikdy nesklouzne v přehnaně expresivní hádku – postavy vždy uvědoměle sdělují své vnitřní přesvědčení, ba co víc: na mnoha místech svého antagonistu plně chápou. Pochopení ale bohužel není klíčem k záchraně, ani k úlevě. Ve svých názorech nejsou schopni odstoupit od svého osobního přesvědčení a tato neschopnost opustit aspoň na okamžik vlastní individualitu je hybnou a zároveň sebedestruktivní silou

dramatu: „Všude kolem vás září světlo, jenže vy vidíte jenom stín. Ten stín jste ale vy sám. Ten stín děláte jenom vy.“

Je signifikantní, že (post)moderní tragédie na rozdíl od té antické nenalézá ve svých dějích východiska (ač by chtěla) a na jejím konci nenalézá řád (ač ho hledá), což logicky ústí v rezignaci: „Evoluce nutně musí vést k tomu, že v inteligentním životě nakonec probudí určité naprosto zásadní vědomí. Vědomí naproste marnosti.“ Samospasná deus ex machina neexistuje, není kdo by se zjevil, jsme sami sebou a sami v sobě uvěznění.

Expres na západ je hrou o zoufalství jedince nad neschopností nalézt či dokonce naplnit smysl svého života. Neexistující katarze se pak dá chápat buď jako krutý a ironický autorův škleb nebo jen jako novou, moderní formu očištění založenou na rovnováze dvou krajních nesmiřitelných pólů, které přežívají jen díky jeden druhému. Konec tragédie je sice děsivě neuzavřený, ale právě v této nedořešenosti můžeme nacházet jediný záblesk autorova optimismu. McCarthy se není schopen (nebo nechce) rozhodnout, na čí stranu se přiklonit a končí tak tam, kde začíná: před bolestným aktem rozhodnutí, zda být navzdory neřešitelnému utrpení šťastný, či ne.

Napsal Pavel Ondruch

Kamenná scéna

DEŠTIVÉ DNY – Keith Huff

Americké drama je hrou o přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou partáky u chicagské policie. V americké a zároveň světové premiéře této hry hrály mladé policisty světové filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman.

V české premiéře se v Divadle Ungelt v těchto rolích představili **Richard Krajčo** a **David Švehlík**.

Režie Janusz Kłimka.

HRA O MANŽELSTVÍ – Edward Albee

Chantal Poullain jako Gillian a **Jiří Schmitzer** jako Jack.

Režie Ladislav Smoček.

KDO ŽIDLI MÁ, BYDLÍ!

Měsíčník Českého Rozhlasu, natáčený za účasti diváků, vysílaný na stanici ČRo 2 Praha. Stálým průvodcem rozhlasové hodinky je **Milan Hein**, zpívá **Marta Kubišová** a k pianu usedá **Karel Štolba**. Spoluúčinkují hosté, kteří se v pořadu střídají.

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ NA ZEMI – Tennessee Williams

Hlubinné psychologické drama Tennesseeho Williamse o padlé ženě mezi dvěma znepřátelenými bratry. Slavné drama velikána amerického divadla. **Jitka Čvančarová**, **Martin Hofmann** a **Ondřej Novák**. Režie **Pavel Ondruch**.

KURTIZÁNA – Pavel Ondruch

Jevištní dramatizace na motivy francouzského milostného románu Sidonie-Gabrielly Colettové. V roli někdejší kurtizány **Chantal Poullain**, v roli jejího milence **Igor Orozovič**, v roli jeho matky **Regina Rázlová**.

Dramatizace a režie **Pavel Ondruch**.

LEDNÁČEK – William Douglas Home

Stylová anglická komedie o vdově, sirovi a jeho komorníkovi. Po padesáti letech se setkává slavný spisovatel (**František Němec**) se svou dávnou láskou (**Alena Vránová**). Je tu ale ještě jeho komorník (**Petr Kostka**).

Režie Ladislav Smoček..

MEZI ÚTERÝM A PÁTKEM - Joanna Murray-Smith

Stále krásná manželka, úspěšný šarmantní manžel, mladá milénka, nešťastná dcera. **Regina Rázlová**, **Milan Hein**, **Jitka Čvančarová**, **Petra Nesvačilová**.

Režie Janusz Kłimka.

NA ÚTĚKU – Pierre Palmade a Christophe Duthuron

Nezdolnou energií a nadějí nabitá komedie o náhodném setkání dvou obyčejných žen vydávajících se na cestu za svobodou, dobrodružstvím a životem prožitým naplno.

Ve hře, která se s humorným nadhledem dotýká i témat

nelehkých můžete vidět Janu Štěpánkovou a Zlatu Adamovskou. Režie Ladislav Smoček.

NA VAŠE RIZIKO! – Peter Darrell

Chantal Poullain a **Jiří Schmitzer** v poutavém psychologickém příběhu. Poullain v roli francouzské šansoniérky přijíždí do Anglie převzít dům po svém právě zesnulém otci. Dědictví je ovšem komplikované. Je s ním spojeno věčné břemeno - Schmitzer. Režie **Zdeněk Dušek**.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON – Lionel Goldstein

Anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s **Petrem Kostkou** a s **Františkem Němcem**.
Režie **Ladislav Smoček**.

POSLEDNÍ RECITÁL MARTY KUBIŠOVÉ

Umění odejít je disciplína, kterou zvládá málokdo. Marta Kubišová má však v tomto ohledu jasno. Naposledy se dělí sama o sebe s diváky tím, co umí nejlépe: písněmi. Její poslední recitál s živou kapelou, v níž se střídají její dva stálí spolupracovníci, kapelmajstři Petr Malásek a Karel Štolba, a který moderuje Milan Hein, nabízí to nejlepší z celé kariéry této uhrančivé osobnosti.

POSLEDNÍ ROMANCE – Joe DiPietro

Americká hra o lásce, na kterou není nikdy pozdě. Úsměvný i bolavý příběh tří starších lidí. **Alena Vránová** jako stále atraktivní sedmdesátnice Carol, **Petr Kostka** jako vitální osmdesátník Ralph, **Carmen Mayerová** jako jeho ustaraná sestra Rose a **Jan Bochňák / Jakub Turek** v roli Mladého muže. Režie **Petr Slavík**.

RŮŽOVÉ BRÝLE – Susan Bigelow a Janice Goldberg

Irskou hospodu a židovské lahůdkářství dělí jen úzká ulička, jejich majitelky, postarší vdovy, však rozděluje nejen náboženství, ale i dávný spor jejich zesnulých manželů. Dramatický příběh, odehrávající se v roce 1938 v Chicagu, nepostrádá irský ani židovský humor.
Hrají **Zuzana Bydžovská**, **Hana Maciuchová** a **Sabina Rojková**. Režie **Lucie Bělohradská**.

ŠEST TANEČNÍCH HODIN V ŠESTI TÝDNECH –

Richard Alfieri

Světově proslulý divadelní hit opět na českém jevišti. Madame Lily Harrison si najme Michaela Minettiho, aby ji naučil swing, tango, valčík, foxtrot, ča-ču a moderní tanec. Hrají a tančí **Chantal Poullain** a **Pavel Kříž**.
Režie **Zdeněk Dušek**.

VZPOMÍNKY ZŮSTANOU – Bernard Slade

Milostný příběh i strhující rodinné drama. **Zlata Adamovská** a **Lucie Štěpánková / Jana Stryková** jako matka a dcera. **Petr Štěpánek** a **Vilém Udatný / Pavel Kikinčuk** v mužských rolích jímavého příběhu.

TOUHA JMÉNEM EINODIS

Původní český komorní muzikál. Příběh, inspirovaný ne-
všedním osudem baronky Sidonie Nádherné, poslední
majitelky zámku Vrchotovy Janovice. Kromě barvitého
osobního života krásné a inteligentní baronky, přibližuje
komorní muzikál také pohnuté historické okamžiky naší
země a coby ctitelé baronky v něm vystupují významní
muži minulého století, vídeňský novinář a literát Karl
Kraus, malíř Max Švabinský či básník Rainer Maria Rilke.

Hrají a zpívají **Marta Kubišová, Aneta Langerová, Milan
Hein, Ondřej Novák, Igor Orozovič** a hudební skupina
Karla Štolby nebo **Petra Maláska**.

Hudba **Karel Štolba**, Libreto a texty **Marta Skarlandtová**,
Režie **Pavel Ondruch**.

DÁRCI ŽIDLÍ

Zlata ADAMOVSKÁ
Prof. Dadja ALTENBURG-
KOHLE & Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
Prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BÍLÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Věra ČASLAVSKÁ
Jitka ČVANČAROVÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ
a Dr. Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER CSc.
Jefim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav
HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Ljuba HERMANOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
MUDr. Radkin HONZÁK
Prof. MUDr.
Cyril HÖSCHL,
DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav
HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK

PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELSBERGER
Ivan KLÁNSKÝ
Dušan KLEIN
Milan KŇAŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s.,
Vienna Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KŘÍŽ
Vendula KŘÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Dalibor LACINA
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj
MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Otokar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
Ota ORNEST
Igor OROZOVIČ
Jeňýk PACÁK
Prof. MUDr. Pavel PAFKO,
Dr.Sc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
Prof. MUDr. Jan PIRK,
Dr.Sc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ

Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POULLAIN
Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní
kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ
& Olga ŠPÁTOVÁ
Jiří STACH / Simona
STAŠOVÁ
Jiří SUCHÝ / Jiří
SVOBODA
Dana SYSLOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
David ŠVEHLÍK
Libuše ŠVORMOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROUŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
Prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLÍNSKÁ
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

UNGELT – původně areál odpočinku pro kupce, v němž se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud jeho dnešní název. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé **DIVADLO UNGELT** bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

Také
v životě se
občas hodí
nápověda,
abyste věděli,
jak dál.

Kooperativa

VIENNA INSURANCE GROUP

Hlavní partner
Divadla Ungelt

☎ 841 105 105
www.koop.cz

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Kamenná scéna Divadla Ungelt
Malá Štupartská 1, Praha 1
www.divadlounge.cz

Letní scéna Divadla Ungelt
Nový Svět, Praha 1 – Hradčany
www.letniscena.cz

Umělecký ředitel a majitel Milan Hein

Spolupracovníci divadla:

Jiří Pritz, Martin Šimek, Linda Skarlandtová, Marie Krbová,
Kateřina Šimková, Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka,
Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Lucie Mrvíková, Iveta Pažoutová,
Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.

Spoluzakladatel a autor interiéru Václav Haupt

Vydalo DIVADLO UNGELT s.r.o.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany

Program připravili:

Pavel Ondruch, Milan Hein, Linda Skarlandtová

Foto: © Jan Malíř

Listopad 2015 / Sezóna 2015-2016